

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΙΜΠΕΡΑΤΟΡΙΚΗΣ
- 4 ΙΟΥΝ. 1911 -
ΝΟΒΟΡΟΣΙΑΝΣΚΑΓΟ ΎΜΝΕΣΟΝΤΕΤΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΛΑ'
ΑΡΙΘ. - 21

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 28 ΜΑΪΟΥ 1911

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο Λέρου και Καλύμνου ΓΕΡΜΑΝΟΣ (Πρόεδρος)
† Ο Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ο ἀρχιγραμματ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

† Ιεροδιάκονος ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ Ἀρχιεοφύ-
λαξ τῶν Πατριαρχείων.
Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ Μέγας χαρτοφύλαξ.

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμ. κράτος μετζίτια ἀργ. 5, διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3, ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγ. χρυσᾷ. 25

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θησαυρῶν φύλαξις -- Ἐκκλησιαστικά χρονικά. -- Βιβλιολογία. --
Ἐνθιμούσαι σύνοδοι καὶ ἰδίως ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει -- Δικαστικά
ἀγγελίαι.

ΘΗΣΑΥΡΩΝ ΦΥΛΑΞΙΣ

Τῇ 9 τοῦ πρὸς λήξιν βαίνοντος μαΐου μηνὸς ἡγ-
γέλλετο τηλεγραφικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ σε-
βασμ. μητροπολίτου Νικαίας ἱεροσουλία γενομένη ἐν τῷ
ἐν τῇ πόλει ἐπιφανεῖ πόλει ταύτῃ (Ἰσνίκ) ναῶ, ἀραιρε-
θέντων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου τῶν δύο παλαιοτάτων καὶ
πολυτίμων κιονίων, ἃτινα χρησιμεύουσιν ὡς κηροστάται,
ἐν τῷ δεξιῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ναοῦ, πρὸ τοῦ τέμπλου. Ἐνῶ
τὸ Πατριαρχεῖον προέβαινεν ἀμέσως εἰς τὰ καταλλήλα
παρὰ τῇ κυβερνήσει διαβήματα, γράμμα τοῦ μητροπο-
λίτου νεώτερον μετέδιδε τὴν χαρμύσσονον εἰδήσιν ὅτι τὰ
κλαπέντα ἀνευρέθησαν, οὐ μακρὰν τοῦ ναοῦ ὑπὸ σω-
ρεῖαν χόρτου κρυπτόμενα. Χριστιανοί, κλαίοντες καὶ
σκυθρωπάζοντες ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ μνημείων ἱερῶν βυζαν-
τινῆς πατρίδος τέχνης, οἱ μὲν ἐπεδόθησαν εἰς ἀνακαλυψιν
κλαπέντων τε καὶ κλεπτῶν, οἱ δὲ εἰς ἱκεσίαν ἐν τῷ ναῶ
πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἀνευρέσεως τοῦ συληθέντος θησαυροῦ.
Νυκτοφύλακες, ἀστυνόμοι καὶ αἱ πολιτικά ἀρχαὶ τὸ

καθῆκον ἐπετέλεσαν ἀξιεπαίνως, ὁ ἐρίτιμος νομάρχης
Προύτης καὶ ὁ ὑποδιοικητὴς Κίου τὰς δεούσας ἔδωκαν
διατάγας, ὁ μητροπολίτης ἀπέστειλε καταλλήλους
πρὸς ἐξιχνεύσιν τοῦ πράγματος ἀνθρώπους, καὶ μετὰ διή-
μερον οἱ κάτοικοι Νικαίας — πόλεως καὶ ἐπαρχίας — ἐ-
μάνθανον τὴν ἀνεύρεσιν τῶν δύο κειμηλίων, τῶν ἀπὸ
αἰώνων κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν παραμενόντων ἐν τῇ πόλει
σιωπῶντων μαρτύρων πατρῴας αἰγλῆς καὶ παρελθόντος
μεγαλείου.

Ἐὰν τὰ δύο ταῦτα κιόνια, τὰ ἐκ χυτοῦ μίγμα-
τος ἐκ λίθου ποικίλου, ἐν ᾧ καὶ στίγματα τινὰ παρα-
τηροῦνται χρυσιζόντα, μήκους δὲ ἐνὸς μέτρου καὶ δε-
καπέντε ἑκατοστίων, παραδεχθῇ τις ὡς ἀποτελοῦντα
τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ κιονίων ὑποστηρίζοντων ἁγίαν
τράπεζαν ναοῦ τινός, ἴσως αὐτοῦ τούτου τοῦ περιωνύ-
μου τῆς Νικαίας — ὡς φρονεῖ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης
Νικαίας κ. Βασίλειος — ἡ χρησιμοποιούμενα εἰς ἑτέραν
χρῆσιν, ἱερὰν καὶ ταύτην, οὐ τοῦ παρόντος ἢ τῆς ὑπο-
θέσεως ἐξουχιστὶς καὶ δικλεύκανσις. Ἀλλὰ γινώσκωμεν
ἐκ πολλῶν θρύλλων καὶ διαδοσεων, ἐκ παραδόσεων
καὶ ἀφηγήσεων, ὅτι καὶ πρὸ τριακονταετίας καὶ ἄλλο-
τε προτάσεις ὑπὸ ξένων ἐγένοντο πρὸς πώλησιν τῶν
ἱερῶν τούτων μνημείων τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς. Ἐάνοι
λατρεῦντες τὰ προϊόντα ταῦτα τῆς μεσαιωνικῆς ἐλ-

ληνικῆς τέχνης, τῆς ἱερᾶς καὶ τῆς θύραθεν, πολλὰ χορηγοῦσι καὶ πολλὰ μηχανῶνται πρὸς ἐκπατρισμὸν αὐτῶν· εἰς τὰ περισσότερα δὲ μέρη οἱ ἡμέτεροι, τιμῶντες αὐτὰ, γεραίροντες τὴν μνήμην τῶν πατέρων, «μηδὲ γένος αὐτῶν αἰσχυνέμεν» θέλοντες, τηροῦσι καὶ σώζουσιν—ὡς πάτρια, ὡς ἱερὰ, ὡς οὐρανόπεμπτα σχεδόν—ὑπενθυμίζοντα αὐτοὺς τὰς παλαιὰς ἡμέρας τῆς εὐκλειοῦς ἐθνικῆς ζωῆς, ἥτις, ὑπὸ τὸ πανταχοῦ διττον πνεῦμα τῆς ἐλληνικῆς παραδόσεως, ὑπὸ τὴν ἱεράν ἐπίδρασιν τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, παρέχει τοσαῦτα τεκμήρια δόξης καὶ μεγαλοπραγμοσύνης ἅμα δὲ καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ παρελθὸν ἡμῶν καὶ εἰς τὴν θεοδίδακτον ἡμῶν πίστιν.

Οἱ κάτοικοι τῆς Νικαίας, τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι καὶ πατέρες εἶδον τὸ θαυμασιώτατον γεγονός τῆς σωτηρίας ἐν τῇ πόλει αὐτῶν ταύτῃ δύο θρόνων, πατριαρχικοῦ καὶ βασιλικοῦ, καταφυγόντων ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ ἱστορικοῦ ναοῦ αὐτῶν καὶ παρασκευασάντων τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ κράτους, οἱ κάτοικοι τῆς Νικαίας, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὴν διαφύλαξιν τῶν τοιούτων τῆς πατρὸς τέχνης προϊόντων, ἔσωσαν αὐτὰ καὶ σώζουσι μέχρι σήμερον, περιφρονήσαντες ἐλληνοπρεπῶς χρῆμα προσενεχθὲν εἰς αὐτοὺς ἐπὶ ἀειφυγίᾳ τῶν οἰονεὶ παλλαδίων τούτων τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινοτικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως, τῶν ὑπὸ περιβολὴν ἱεράν ὑπενθυμίζοντων ἡμῖν τοὺς *Lares* ἢ τοὺς *Penates* τῶν παλαιῶν ἐλλήνων καὶ ρωμαίων. Οἱ Ἕλληνες κάτοικοι Νικαίας, ὀλιγωθέντες, οὐχὶ πλούσιοι ὕλικῶς, ἀλλὰ πλουτοῦντες εὐσέβειαν καὶ φιλογένειαν ἀληθῆ, πολλῆς τιμῆς καὶ πολλῶν ἐγκωμίων ἀποβαίνουσιν ἄξιοι διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν πατρῶν κειμηλίων φροντίδα καὶ στοργήν. Οἱ κάτοικοι Νικαίας καὶ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι δυνατὸν νὰ προβληθῶσι πᾶσι παράδειγμα φιλογενείας ἀκραιφνοῦς, ἥτις ἐὰν ἐξασκῆται παρὰ πάσαις ταῖς κοινότησιν οὐδέποτε τούτων τεύθεν θέλομεν ἀποκλαίει τὸν ἐκπατρισμὸν ἱερῶν κειμηλίων πολυτιμῶν, οἷοι οἱ κώδικες τοῦ Σαρμουσακλῆ καὶ τοῦ Βερατίου, οἱ τοσαύτης τιμῆς ἀξιούμενοι ὑπὸ ξένων καὶ ἀντ' ἐλαχίστου ἀντιτίμου τοῖς ξένους ὑπὸ τινων ἡμετέρων παραχωρηθέντες.

Ἐπαινοῦμεν τῶν νικαέων τὴν εἰς τὰ ἱερὰ προσήλωσιν, τὴν πρὸς σωτηρίαν καὶ φύλαξιν ἱερῶν θησαυρῶν φροντίδα, καθὼς πρὸ ἑβδομάδος ἐπηρέσαμεν τὴν εὐσέβειαν τῶν κυζικηνῶν διασωσάντων τὴν παλαίφατον εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Λεβεντίστρας· ὡς αὐτοὺς, οὕτω καὶ πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους προκρίτους καὶ λογάδας χριστιανούς θέλομεν ἀνακηρύξει σωτῆρας κειμηλίων, φιλομούτους ἀληθεῖς καὶ πράγματι φιλογενεῖς, ἐὰν πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἐπιρροὴν ἐξασκήσωσι πρὸς σωτη-

ρίαν καὶ τῶν ἐλαχίστων τεμαχίων ἐκ λειψάνων τέχνης ἱερᾶς καὶ κοσμικῆς, ὧδε κακεῖσε διεσκορπισμένων, ὑφισταμένων τὴν ἐπίδρασιν καιρικῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἀλλοιώσεων καὶ μεταβολῶν καὶ ὑπαναπτόντων λίχνον διαθέσειν ἐπιστημόνων τῆς Ἑσπερίας πρὸς ἀρπαγὴν, καὶ τᾶσιν πρὸς ἀφαίρεσιν ἀφ' ἡμῶν καὶ πρὸς ἐγκλιματισμὸν ἀλλαχοῦ. Ὅταν δὲ καὶ ἀλλόδοξοι καὶ ἀλλογενεῖς εὐρίσκωνται συνιστῶντες οὐχὶ σπανίως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀνύστακτον φροντίδα πρὸς διασωσιν ἀρχαιοτήτων, ὡς συνέστησεν εἰς τοὺς ἐν Νικαίᾳ προτινῶν ἐτῶν ὁ νομάρχης Προύσης Ἀχμέτ Βεφίκ, ὑπάρχει καὶ λόγος ἐθνικῆς ἄρα φιλοτιμίας παρορμῶν κληρικοῦς καὶ λαϊκοῦς προσεστῶτας, διδασκαλοῦς καὶ λογίμους Ἕλληνας, ἄνδρας καὶ γυναῖκας πρὸς διασωσιν, πρὸς τοποθέτησιν, πρὸς ἀποκρυψιν οὕτως εἶπεῖν ἀπὸ βασιλῶν ὀφθαλμῶν πάσης τοιαύτης ἀρχαιότητος, καὶ πρὸς ἀγορὰν ὑφ' ἡμῶν μάλιστα, ἐὰν τινες τοιαῦται περιελθοῦσαι κατὰ καιροὺς εἰς χεῖρας ξένων εὐρίσκωνται παρ' αὐτοῖς, ἔτοιμοι πάντοτε νὰ ταξειδεύσωσιν ἐκτὸς τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐκκλησίαν ποιούμεθα καὶ πάλιν εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῶν κατὰ τόπους ἐλλήνων προκρίτων. Ὑπαρχουσιν ἱερὰ μνημεῖα, ὑπάρχουσι καὶ κοσμικά. Πάντα ταῦτα εἶχον πρὸς χρῆσιν οἱ πρόγονοι καὶ πατέρες ἡμῶν, ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ἐκκλησιασθέντες, ὑπὸ τὴν ἱεράν αἰγίδα τῶν αὐτῶν ἱερῶν ἀμφίων εὐλογηθέντες, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ ποτηρίου μεταλαμβάνοντες τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πρὸς τὴν αἰωνιότητα ἐφοδίου μετασχόντες, ἐν τῇ αὐτῇ ἱερᾷ κολυμβήθρᾳ ἀναγεννηθέντες. Πόσον εἰς αὐτοὺς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως σεβάστᾳ καθίστανται τὰ κειμήλια ταῦτα περιττὸν νὰ εἴπωμεν. Καὶ πόσῃ δέον νὰ δεικνύωμεν πρὸς αὐτὰ στοργήν, πόσῃ μέριμναν, ἵνα μὴ ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν ἀπομακρύνωμεν ἐνθύμια τοιαῦτα ζωῆς καὶ σωτηρίας πατέρων φιλοστόργων, ἡμεῖς οἱ πολλακίς εὐτετελῆ μνημεῖα παριστῶντα τὴν ζωὴν τῶν προγόνων διατηροῦντες!! μίαν παροφίδα, λόγου χάριν, ἐν ὠρολόγιον, μίαν καπνοθήκην!! Ἐὰν δὲ τὰ τοιαῦτα διαφυλάττωμεν, ἐὰν εὐρίσκοντες τυχὸν παρὰ τινι φίλῳ ζητῶμεν καὶ κρύπτωμεν παρ' ἡμῖν, πόσῳ μᾶλλον ἔχομεν χρέος ἱερὸν νὰ σώσωμεν καὶ κρύπτωμεν ἀσφαλῶς τὰ ἱερὰ κειμήλια, τὰ ὁποῖα καὶ μελετωμένα συντελοῦσιν εἰς ἀκριβοστέραν γνῶσιν τοῦ παρελθόντος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν γένους, τὰ ὁποῖα ἐρευνώμενα ὅλα ὁμοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων θέλουσιν ἀποδείξει ὅτι κατὰ αἰῶνας ἡ ἐλληνικὴ φαντασία καὶ διάνοια παρῆγον ἔργα, ποῦ μὲν ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ παλαιὰ, ποῦ δὲ θεραπεύοντα κατὰ τὸ ἐνὸν, καὶ κατ' ἐποχάς, θρησκευτικὰς καὶ βιοτικὰς ἀνάγκας.

Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν σκοπὸν, καὶ τῆς ἀσφαλεστέρας

52

δηλον οὖν διαφυλάξεως αὐτῶν καὶ τῆς χρησιμοποίη-
σεως τῶν κειμηλίων ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης, ἐγένετο φρον-
τις παρὰ τοῖς ἐν τῷ πολιτισμῷ προηγημένοις ἔθνεσιν Ι-
δρύσεως τοιούτων Μουσείων, καὶ ἄλλων μὲν, ἄλλα καὶ
Μουσείων χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων, καθὼς ἰδρύθη πρὸ
ὀλίγων ἐτῶν ἐν Ἀθήναις, ἀντικείμενα καὶ προϊόντα τέ-
χνης ἱερᾶς καὶ κοσμικῆς πολλὰ περισώζον. Ενεκρίθη
καὶ παρ' ἡμῖν πρὸ δέκα ἐτῶν—τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1901
— ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβου-
λίου ἡ σύστασις ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Μουσείου χριστι-
ανικῶν ἀρχαιοτήτων, καὶ δωρεαὶ τινες ἐγένοντο, οὐχὶ πολ-
λαί, οὐδὲ πολλῆς ἀξίας σημασίας. Εὐρέθησαν ὁμογε-
νεῖς τινες—ὀλίγιστοι—παραχωρήσαντες προϊόντα τέ-
χνης, ἀλλὰ ταῦτά εἰσι τόσον ὀλίγα, ὥστε μόλις καὶ
κατὰ συνθήκην τρόπον τινά νὰ γίνηται λόγος περὶ χρι-
στιανικοῦ παρ' ἡμῖν ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Τοσοῦτοι
ναοὶ παρ' ἡμῖν κατέχουσιν ἱερὰ ἄμφια καὶ σκεύη καὶ
εἰκόνας ἱερᾶς ἐν ἀχρηστία σχεδὸν διατελούσας, ὡς ἀχρη-
στά εἰσι καὶ ἐκεῖνα, οὐδένα μὲν ὠφελοῦντα, κατ' οὐδὲν
δὲ συμβαλλόμενα πρὸς πλουτισμὸν καὶ πρὸς ὠφέλειαν
τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἀσχολουμένων εἰς αὐτήν. Πλου-
σία συλλογὴ εἰκόνων ἱερῶν, πλουσία συλλογὴ σκευῶν
ἱερῶν καὶ ἀμφίων, κεντητῶν ἢ ἐξωγραφημένων, ἤθελεν
ἀποτελέσει τὸ πατριαρχικὸν Μοσεῖον τῶν χριστιανικῶν
ἀρχαιοτήτων οἶονεὶ σχολὴν καὶ φροντιστήριον, ὅπου τεχ-
νίται καὶ ἐπιστήμονες Ἕλληνες ἠδύναντο ν' αὐξήσωσι
τὰς χρησίμους εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν γνώσεις, τελειότεροι
οὕτως εἰπεῖν καθιστάμενοι.

Ἐπιβάλλει δὲ τὸν πλουτισμὸν τοῦ πατριαρχικοῦ
Μουσείου τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων ἡ συναίσθη-
σις τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν φιλοτιμίας. Τὸ Πατριαρχεῖον χο-
ρηγεῖ κατὰ τὸ δυνατόν πρὸς ἐπιστάσιαν καὶ ἐφορίαν τῶν
τοιούτων κειμηλίων. Μεγάτιμος ὁμογενὴς ἐπὶ τῇ πα-
τραγαθίᾳ τὴν ἀνδραγαθίαν προστιθεὶς καὶ δείγματα πα-
ρασχόμενος ἐκείνης καὶ ταύτης εἰς ὅσας θέσεις κυβερνη-
τικὰς ἐξόχους διωρίσθη μέχρι σήμερον, ἀνέλαβε τὴν δα-
πάναις ἰδίαις οἰκοδομὴν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς πατριαρχι-
κῆς αὐλῆς κτιρίου καταλλήλου, εὐπρεποῦς, ἀρμοζόντος
εἰς τε τὴν ἀποστολὴν τοιούτου Μουσείου, εἰς τὸν χαρ-
κτῆρα αὐτοῦ, εἰς τὰς πρὸς τὴν ἐπιστήμην μελλούσας
παρασχεθῆναι ὑπηρεσίας. Τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ παράδει-
γμα πρέπει νὰ εὕρῃ μιμητάς. Ὑπάρχουσιν ἀπερριμμέ-
ναι—ἐνιαχοῦ δὲ καὶ—κρυπτόμεναι ἱερὰ ἀρχαιοτήτες,
σταυροὶ σιδηροὶ καὶ ἐξαπτέρυγα ἐκ χυδαίας ὕλης, ἅγια
ποτήρια ἐξ ὕλης ἐπίσης εὐτελοῦς, ἀρτοφόρια ξύλινα καὶ
δίσκοι καὶ πάντα τὰ λειτουργικὰ σκεύη, πάντα κατα-
σκευῆς ἐπιτοπίας, ἡμετέρας, ὑπὸ πάσας ἐπόψεις ἅγια
διαφυλάξεως καὶ μελέτης. Ἡ μελέτη ὁμῶς αὐτῶν

ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ἀνθρώπων, τῶν ἡμετέρων—ἐὰν ὑπάρ-
χωσιν— ἢ τῶν ξένων, ἀδύνατον νὰ διεξαχθῇ εἰς τοὺς
τόπους, εἰς τὰς πόλεις καὶ χωρία καὶ νήσους, ὅπου ὑ-
πάρχουσιν, εὐκολία δὲ παρέχεται εἰς τοὺς ἐπιστήμονας
καὶ ὑπηρεσία πρὸς τὴν ἐπιστήμην πραγματική, ἐὰν
πάντα ταῦτα συναθροισθῶσιν εἰς ἓν μέρος, εἰς ἓνα τό-
πον, εἰς ἓν ἀσφαλὲς οἰκοδόμημα.

Οἱ ἐνταῦθα καὶ ταῖς ἐπαρχίαις Ἕλληνας ὀρθόδοξοι,
φιλογένειαν ἀληθῆ καὶ φιλομουσίαν φιλαρχαίον πλου-
τοῦντες, οἱ στοργὴν πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τρέφοντες,
εὐρίσκουσι βεβαίως ὅτι τόπος καταλληλότερος, τόπος ἱε-
ρώτερος πρὸς ἐγκατάστασιν Ἀρχαιολογικοῦ Χριστιανι-
κοῦ Μουσείου οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῶν Πατριαρ-
χείων. Ἐκκλησίαν ποιούμεθα πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς. Ἐπι-
καλούμεθα τὴν φιλογένειαν πάντων, ἐπικαλούμεθα τὸν
πρὸς τὰ πάτρια σεβασμὸν. Ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀκουσθῇ τῆς
Ἐκκλησίας ἡ φωνὴ πανταχοῦ, εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας,
τὰς μεγάλας πόλεις, τὰ μικρὰ χωρία, καὶ τὰ νησίδια.
Ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀκούσωμεν πανταχοῦ ὅτι, περισυνε-
λέγησαν μνημεῖα καὶ προϊόντα πατρῴου τέχνης, καὶ ὅτι
ταῦτα πάντα συνετέλεσαν εἰς πλουτισμὸν τοῦ Μου-
σείου. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ πληροφορηθῶμεν ὅτι καὶ πρόκρι-
τοι καὶ διδάσκαλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, καθῆκον ὕλι-
κῶς ἀζήμιον ἐκπληροῦντες ἐδίδαξαν τὸν εὐσεβεῖ καὶ εὐά-
γωγον λαὸν ἡμῶν, ὅτι πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἀρχαιότητες,
συλλεγομεναι ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν Μουσείῳ διαφυλαττό-
μεναι, λαλοῦσιν ἐν ἱερᾷ σιγῇ, διδάσκουσι δὲ πατέρων
καὶ μητέρων εὐσέβειαν, ἐκδηλωθεῖσαν ἐν θυσίαις πολλά-
κις, καὶ μεγαλουργήσαντες τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀλλὰ θεία
μοῖρα καὶ θεία εὐδοκία, σωτηρίαν τῶν ἐθνῶν τῶν δοξα-
ζόντων τὸν ἀληθινὸν τῶν πατέρων ἡμῶν Θεόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ.—Ἐπετρόλη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς
Συνόδου τοῖς ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς σεβασμ. μητροπο-
λίταις Δέρκων καὶ Μιτυλήνης ἵνα μεταβῶσι πρὸς χρῆ-
σιν λουτρῶν, ὁ μὲν πρῶτος εἰς Προῦσαν, ὁ δὲ δεύτε-
ρος εἰς Ἐλενόπολιν (Γιάλοβαν).

ΠΡΟ ΤΟΥ ΑΝΑΚΤΟΣ.—Τῇ δευτέρᾳ, 23 λήγον-
τος μηνός, ἐπὶ τῇ εἰς Θεσσαλονίκην ἀναχωρήσει τῆς
Α.Α.Μ. τοῦ σουλτάνου, παρέστη πρὸ αὐτοῦ, προεξάρ-
χων, κατὰ τὰ νόμιμα, τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν ἀρ-
χηγῶν, ἡ Α.Θ.Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἀγγελ-
θείσης προηγουμένως πᾶσι τοῖς ἐθνάρχαϊς τῆς τοιαύ-
της ἐπισήμου παρουσίας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ.—Ἐπὶ τῇ συμ-
πληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς τὸ δεύτερον ἐκλογῆς τῆς

Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμένου πατριάρχου κ. Ἰωακείμ, ὃν ἡ ἐκλογικὴ συνέλευσις ἀνεδείκνυε παμπληθεῖ τῇ 25 μαΐου 1901, τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Π. τὰς εὐλαβεῖς αὐτοῦ συγχαρητικὰς προσρρήσεις καὶ εὐχὰς ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ, ὅπερ ἦν ἀσύνηθες ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ ἀπὸ ἑκατὸν ὀγδοῦντα καὶ πέντε ἐτῶν.

Πατριαρχικαὶ προσρρήσεις.—Τῷ σαββάτῳ, τῷ εἰς Λονδίνον ἀναχωρήσαντι ὑψηλοτάτῳ διαδόχῳ τοῦ ὁσμανικοῦ θρόνου πρίγκηπι Γιουσούφ Ιζζεδιν ἐφέντη μέλλοντι νὰ παραστῇ κατὰ τὴν στέψιν τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Μ. Βρετανίας Γεωργίου Ε', τὰς πατριαρχικὰς προσρρήσεις καὶ κατευοδίους εὐχὰς ἡρμήνευσεν ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Βενιαμὴν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχοντος καπουκεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων κ. Ἀντ. Οἰκιάδου.

Ἱερατικαὶ σχολαί.—Γνωσθεῖσης τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς ἐκρύβου καταστάσεως τῆς παρὰ τὴν Βερροίαν Ἱερατικῆς σχολῆς, ἐνεκρίθη συνδικῶς ἵνα μεταβῇ πρὸς ἐξέτασιν αὐτῆς ὁ θεοφίλ. ἐπίσκοπος Ροδοστόλου κ. Ἀλέξανδρος ἡ ὁ πανοσιολ. ἱεροκήρυξ καὶ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ κ. Ἰωακείμ Σιγάλας, μέλλοντες ἐκπληρῶσαι τὴν αὐτοῖς ἀνατεθεῖσαν ἐντολὴν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Λουκά.

Ἐθν. Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον.—ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ὠνομάσθη μέλος ἐκπροσωποῦν τὸ Συμβούλιον ἐν τῇ ἐφορίᾳ τοῦ Ἐθν. Ἰακειμίου παρθεναγωγείου ὁ κ. Α. Γ. Καζανόδας.

Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα.—Ὁ κ. Καζανόδας ἐπίσης ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου μέλος ἐκπροσωποῦν αὐτὸ ἐν τῇ ἐφορίᾳ τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων.

Κανονικὴ ἄδεια.—Ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐν Πιλοπυθίῳ ἱαματικὰ λουτρά ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μετρῶν κ. Γρηγόριος.—Ἀφίκοντο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐκ Ραιδεστού μὲν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἡρακλείας κ. Γρηγόριος, ἐξ Ἀγίου δ' Ὁρους ὁ πανιερ. μητροπολίτης πρώην Κασσανδρείας κ. Ἰωάννης—Ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ διὰ Σμύρνης, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Τιβερίουπόλεως καὶ Στρωμνιτζῆς κ. Ἀρμένιος.

Ἐκκλησιαστ. Μουσικὴ Σχολή.—Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐξετάσεων τῆς πατριαρχικῆς σχολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, διεξαχθεῖσιν πρὸ δύο ἐβδομάδων, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Σάμου προέδρου τῆς ἐφορίας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, παρέχοντες σήμερον τὰς ἐξῆς περὶ τῶν μαθητῶν αὐτῆς εἰδήσεις.—Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 112, ὧν ἡ κατώτατη τάξις ἡρῶνται 35 μαθητὰς, πάντες ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς—ἡ δευτέρα 31—ἡ τρίτη 22—ἡ τετάρτη 24, οἵτινες καὶ ἔτυχον τοῦ νεομισμένου πτυχίου· τούτων δεκαεπτὰ μόνον

εἰσὶ μαθηταὶ καὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, οἱ δὲ λοιποὶ ἐξωτερικοί, ὡς καὶ ἀνὰ εἰς ἐκ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως. Τὰ μαθήματα τῆς Μουσικῆς Σχολῆς ἐδίδαξαν εὐμεθόδως οἱ ἔλλογ. μουσικοδιδάσκαλοι πρωτοψάλτης Ἰάκωβος Ναυπλιώτης, λαυπαδᾶριος Κωνσταντῖνος Κλάδβας, Πολυχρόνιος Γ. Πιχρίδης καὶ Δημήτριος Μπαλαμπάνης.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Οἱ τρεῖς πρώτοι αἰῶνες τοῦ χριστιανισμοῦ δικαίως ἀποθαυμάζονται διὰ τοὺς μεγαλοσθενεῖς ἀγῶνας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας πρὸς τὴν ἐπικράτειαν τὴν ρωμαϊκὴν, οἱ δὲ ἀγῶνες οὗτοι ἐμπερικλείονται ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν μεγάλων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πατέρων. Περί τούτων ὅλων τῶν ἐλλήνων καὶ λατίνων συγγραφέων τῶν τριῶν αἰῶνων διέλαβεν ἐν τριπλῇ τόμῳ ὁ σεβαστὸς ἡμῶν διδάσκαλος καὶ καθηγητὴς τῆς πατρολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ κ. Γεώργιος Ἰ. Δέρβος.

Καὶ οἱ μὲν δύο τόμοι ἐξεδόθησαν οὐ πρὸ πολλοῦ (1903—1904) ἐμπερικλείοντες ἀνάλυσιν τῶν συγγραμμάτων τῶν ἐλλήνων πατέρων, πρὸ μικροῦ (1910) δὲ ἤλθεν εἰς φῶς ὁ τρίτος τόμος, διαλαμβάνων τὸς συγγραφὰς τῶν λατίνων πατέρων τοῦ Β' καὶ Γ' αἰῶνος, καὶ τὰ ἀπόκρυφα τῆς δευτέρας χριστιανικῆς περιόδου βιβλία.

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ὁ συγγραφεὺς ἐναρχόμενος ἐξετάζει τὴν γενικὴν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ ἐπικράτησιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς δύσεως, ἥτις ἐπικράτησις ἐξηκολούθησε καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Δ' αἰῶνος, καὶ διὰ πολλῶν παραδειγμάτων ἱστορικῶν ὑποστηρίζει τὴν ἐπιστημότητα, ἣν τότε εἶχεν ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Εἶτα ἀναλύει τὸν βίον πρῶτον ἐκάστου συγγραφέως καὶ τὰς συγγραφὰς κατόπιν, προσάγων πλουσίως μνημονεύει περὶ τῆς γνησιότητος καὶ τοῦ περιεχομένου τούτων, ἐκ τε τῶν ἀρχαιοτέρων συγγραφέων καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων θεολόγων ἰδίᾳ γερμανῶν τῶν ἀσχοληθέντων περὶ ταῦτα. Τοιοῦτοτρόπως ἐξετάζονται δέκα λατῖνοι συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦτοι Βίκτωρ ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης, Μινούκιος Φήλιξ, Τερτυλιανός, Κυπριανός, Νοουκτιανός, Κορμυδιανός, Βικτωρίνος, Ρετίκιος, Ἀρνόβιος, καὶ Λακτάντιος. Ἐκ τῆς λεπτομεροῦς καὶ μεθοδικῆς ἀναλύσεως τῆς βιογραφίας καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν δέκα τούτων λατίνων πατέρων, ὁ ἀναγνώστης καθίσταται ἐνήμερος τῶν μεγάλων ἀγῶνων, οὓς οἱ μακάριοι ἐκεῖνοι ἄνδρες ἀπολογούμενοι ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας συνῆπτον μετ' ἐξελόντων ἀνδρῶν ἐν τῇ ἐθνικῇ θρησκείᾳ. Καταμανθάνει ὁ ἀναγνώστης πλὴν ἄλλων καὶ τὴν ἐν γένει δράσιν τῶν δύο μεγάλων πατέρων Τερτυλιανοῦ καὶ Κυπριανοῦ, ὧν αἱ συγγραφαὶ ἀναλυόμεναι ἀποκαλύπτουσι τοὺς ὑπερόχους αὐτῶν χαρακτῆρας καὶ τὴν λιπαρὰν αὐτῶν παιδείαν.

Ἀναλύονται κατόπιν ὁ Μουρατιανὸς κανὼν, ἦτοι τὸ ὑπὸ τοῦ ἰταλοῦ Muratori ἀνευρεθὲν ἐν τῇ Ἀμβροσιακῇ τῶν Μεδιολάνων βιβλιοθήκῃ χειρόγραφον ἐμπεριέχον τὰ κανονικὰ βιβλία τῆς Καινῆς διαθήκης, ἔργον τοῦ τέλους τοῦ

Β' αιώνας, και εἶτα ἐξετάζεται τὸ ἀποστολικὸν σύμβολον. Ὁ συγγραφεὺς ἀποκρούει τὴν γνώμην ὅτι ὁ Μάρκελλος ἐπίσκοπος Ἀγκύρας ἐν τῇ πρὸς τὸν πάπαν Ἰούλιον ἐπιστολῇ (338) διετύπωσε τὸ ὑπὸ τῶν ἀποστόλων συνταχθέν σύμβολον, ὅπερ σύμβολον πάντες οἱ Ἕλληνες πατέρες ἡγνύουν τέλειον, καὶ ὅπερ μετὰ τὰ μέσα τοῦ Δ' αἰῶνος ὑπὸ τῶν λατίνων ἐπλάσθη.

Ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰ ἀπόκρυφα βιβλία τὰ μέχρι τέλους τοῦ Γ' αἰῶνος ἀναφανέντα, ὧν τὸ περιεχόμενον ἐπιμελῶς ἀναλύεται, σημειομένων καὶ τῶν διαφορῶν ἐκδόσεων αὐτῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἐξετάζονται τὰ εὐαγγέλια τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τὰ εὐαγγέλια τῶν ἰουδαίων χριστιανῶν αἰρετικῶν, τὰ εὐαγγέλια τῶν μοναρχικῶν καὶ γνωστικῶν, τὰ ὑπομνήματα τοῦ Πιλάτου, αἱ ἀπόκρυφοι πράξεις τῶν ἀποστόλων καὶ ἐν τέλει αἱ ἀπόκρυφοι ἀποκαλύψεις τῶν ἀποστόλων, ὧν δὲ τούτων πλουσία καταχωρίζεται βιβλιογραφία τῶν περὶ ταῦτα ἀσχοληθέντων.

Οὕτως ἔχει ὁ τρίτος τόμος ἐξ 600 περίπου σελίδων τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν διδασκάλου κ. Γ. Δέρβου, δι' οὗ περικλείεται ἅπασα ἡ χριστιανικὴ γραμματολογία ἐλληνικὴ καὶ λατινικὴ τῶν τριῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, καθ' οὓς ἡδρικήθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν πολίτευμα καὶ ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη σπουδαιότατη δὲ θὰ εἶναι ἡ συμβολὴ εἰς τὴν ἐλληνικὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην ἐὰν ἐπιτευχθῇ πλήρης ἡ ἐκδοσις τῆς χριστιανικῆς γραμματολογίας, ἥτοι καὶ οἱ ὑπολειπόμενοι ἕτεροι τρεῖς τόμοι, οὓς ἡ φιλοπονία καὶ ἡ πολυμάθεια τοῦ συγγραφέως προετοιμάζει.

*
* *

Συμβολὴν σοβαρὰν εἰς διαρρύθμισιν τῶν ἐν Ἑλλάδι σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας προσήνεγκεν ὁ ἐλλόγιμος καὶ φιλόπονος ἀρχιμανδρίτης καὶ ἱεροκέρυξ Τρικκάλων καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος Ζάχος, δημοσιεύσας πρὸ μικροῦ (1911) νέον αὐτοῦ ἔργον ὑπὸ τίτλον «ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΗ ΜΕΛΗΤΗ περὶ σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας». Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ θὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως τῶν σχέσεων τούτων, ὁ συγγραφεὺς προσήνεγκεν ἀξιόλογον ὁδηγὸν εἰς τοὺς κκ. βουλευτάς πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ἔργου αὐτῶν.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὑπὸ ἀλλοδόξων ἐκκλονίσθησαν τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἐν Ἑλλάδι, διὰ τῆς ἀσεβοῦς ἐκείνης κατακτατικῆς τῶν δικαιωμάτων τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου θρόνου, οὐδεμία ἔκτοτε ἐλήφθη φροντίς καλλιτέρας τούτων τακτοποιήσεως, ἐξ οὗ ἀνέκαθεν χωλαίνει καὶ πᾶσα ἀνάπτυξις τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ συγγραφεὺς ἐπιμελῶς ἐξετάζει ἀπὸ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας καὶ τὰς σχέσεις ταύτης ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐποχῇ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἐν Ἑλλάδι θρησκειῶν, καταδεικνύει τὴν ἀσάφειαν ἐν πολλοῖς ταύτης, καὶ τὴν ἀντισυνταγματικότητα τῶν διεπόντων νόμων τὸ σημερινὸν ἐκκλησιαστικὸν πολίτευμα, καὶ ὑποδεικνύει τὴν συμφώνως τοῖς ἱεροῖς κανόσιν νέαν αὐτῶν ὑποτύπωσιν.

Ὁ κ. Ζάχος, καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων γνωστὸς ἐν τοῖς θεολογικοῖς κύκλοις, εἶναι ἐκ τῶν ζηλωτῶν καὶ ἄγαν φιλοπόνων νέων κληρικῶν, τῆς κατὰ Χάλκην θεολογ. σχολῆς ἀνάστημα τυγχάνων, ἄξιος δὲ θερμῶν συγχρητηρίων διὰ τὴν προκειμένην μελέτην αὐτοῦ.

(Τερτέστη)

ΙΕΖΕΚΙΗ ΒΕΛΑΝΙΑΔΙΩΤΗΣ
ἀρχιμανδρίτης.

ΕΝΔΗΜΟΥΣΑΙ ΣΥΝΟΔΟΙ ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ Η ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ)

Ἐκ τῆς ἀντιπαροβολῆς βῆτις περιοδικῆς συνόδου τῶν μητροπολιτῶν πρὸς τὴν ἐνδημοῦσαν γίνεται κατάδηλος ἡ μεταξὺ αὐτῶν διαφορά. Ἡ μὲν πρώτη συνεκροτεῖτο ὡς ὀρίζουσιν αἱ δύο νεαραὶ καὶ οἱ ἱ. κανόνες, ἔχουσα κύρος ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτῆς, τῆς νομίμου ἀπαρτίας κρινομένης ἐκ τῆς παρουσίας ἐν ταῖς συνεδρίασις ἢ πάντων τῶν μητροπολιτῶν τοῦ θρόνου ἢ τῆς πλειονότητος αὐτῶν. Ἡ δ' ἐνδημοῦσα διαρκῶς, δὲν συνήρχετο κατὰ νόμον, διαγράφοντα ἐκ προτέρου τὸν τρόπον τῆς συγκροτίσεως αὐτῆς ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν θέλπισιν τοῦ πατριάρχου· αἱ πράξεις ὅμως καὶ ἀποφάσεις καὶ ταύτης δὲν ἐστέρουντο κύρους ὅσοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν οἱ προσιόντες εἰς αὐτὴν μητροπολῖται καὶ ἀρχιεπίσκοποι, οἱ ἐν τῇ βασιλευσῇ παρατυγχάνοντες.

§ 4

Εἶπον ἀλλαχοῦ ὅτι ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν ἐνδημοῦσαν σύνοδον τῆς Κων)πόλεως καὶ ὑποψήφιοι μητροπόλεων καὶ πρῶν μητροπολῖται, ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἐπίσκοποι πρὸς τούτοις δὲ καὶ πρῶν πατριάρχαι διαμένοντες ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων· τοῦτο δὲ συνέβαινε συνήθως προκειμένης συσκέψεως ἐπὶ ζητημάτων καὶ ὑποθέσεων ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος, ὅτε ἡ σύνοδος ἐκαλεῖτο μεγάλη ὡς ἐκ τῆς πληθύσεως τῶν παρισταμένων ἐν αὐτῇ, πάντων ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Ἀλλ' οὐχὶ σπανίως παρεκάθηντο οἱ προειρημένοι ἐν ἀποστρατεία ἱεράρχαι καὶ εἰς συνήθεις συνεδρίας τῆς ἐνδημούσης συνόδου. Πολλὰι συννοδικαὶ πράξεις βεβαιοῦσι τὰ προειρημένα· ἐκ τούτων θ' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τινὰς μόνον.

1305. ὁκτώβριος. Μεγάλῃ σύνοδος, συγκροτηθεῖσα περὶ τινων κεφαλαίων νομίμων, ἡ ἐκπονήσασα τὴν περίπυστον νεαρὰν τοῦ πατριάρχου Ἀθανασίου τοῦ Δ'· παρέστησαν 10 μητροπολῖται καὶ οἱ ὑποψήφιοι Δύρραχίου καὶ Λοπαδίου(ι).

(ι) Συνταγμ. ἱ. κανόν. Β' 122.

1318. αὐγούστος. Συνεδρία περὶ ἐπισκοπῆς Χαρμαίνης διδομένης κατ' ἐπίδοσιν τῷ Λαρίσσης· παρέστησαν καὶ ὑπέγραψαν 11 ἀρχιερεῖς καὶ ὁ ὑποψήφιος Μελενίκου (ια).

1318 ὁκτώβριος. Συνεδρία καθ' ἣν ἐντέλλεται ὁ Προύσης νὰ ἐπιβλέπῃ πνευματικῶς καὶ τὴν μητροπολὶν Ἀλαμείας· παρέστησαν καὶ ὑπέγραψαν 14 ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑποψήφιοι Σμύρνης καὶ Μελενίκου (ιβ).

1324 ἀπρίλιος. Συνεδρία καθ' ἣν κανονίζονται δύο ἰδιωτικαὶ διαφοραί· παρίστανται καὶ ὑπογράφουσι 14 μητροπολῖται καὶ ὁ ὑποψήφιος Μαδύτου (ιγ).

1342 αὐγούστος. Συνήθης συνεδρία· παρίστανται καὶ ὑπογράφουσι 11 ἀρχιερεῖς καὶ ὁ ὑποψήφιος Μονεμβασίας (ιδ).

1365 ἰούνιος. Πρᾶξις ἐκλογῆς· παρίστανται καὶ ὑπογράφουσι 18 ἀρχιερεῖς ἐν οἷς 2 ὑποψήφιοι Ἀγκύρας καὶ Ἀδριανουπόλεως (ιε).

Παρατηροῦμεν ὅτι ἡ παρουσία ὑποψηφίων ἐν τῇ ἐνδημούσῃ συνόδῳ δὲν ἀπαντᾷ διηνεκῶς. Παρατηρεῖται μόνον κατὰ μίαν περίοδον.

1611 μάϊος. Συνεδρία περὶ γαμικῶν κεφαλαίων· παρέστησαν 2 πατριάρχαι, 23 ἀρχιερεῖς καὶ ὁ ἐπίσκοπος πρώην Ἀμνκλῶν (Κύριλλος) (ιστ).

1644 μάϊος. Συνεδρία καθ' ἣν παρέστησαν 11 μητροπολῖται καὶ ὁ πρώην Νικαίας (Πορφύριος). Ἐπρόκειτο περὶ προνομίων τοῦ Φιλαδελφείας (ιζ).

1691. Συνεδρία καθ' ἣν προὔταθον τὸ περὶ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας· παρέστησαν καὶ ὑπέγραψαν 8 ἀρχιερεῖς, ὁ πρώην Λακεδαιμονίας (Θεοδόρητος) καὶ 15 ἀξιωματοῦχοι κληρικοὶ τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς καὶ ἄλλοι (ιη).

1755 ἀπρίλιος. Συνεδρία συνήθης περὶ τοῦ καιροῦ τῆς θείας μεταλήψεως· παρέστησαν 9 μητροπολῖται καὶ 2 πρώην πατριάρχαι (ιθ).

1767 Μεγάλῃ συνόδῳ περὶ ὅρων προικοδοσιῶν· παρέστησαν 48 ἀρχιερεῖς σὺν τούτοις ὁ πρώην Προῖλάβου (Φιλόθεος) ὁ πρώην Ὠλένης (Ζαχαρίας) ὁ πρώην Εὐρίπου (Ἀνθιμος) ὁ πρώην Νεοκαισαρείας (Γεράσιμος) ὁ πρώην Τσερνίκης (Παρθένιος ὁ πρώην Σκοπείων (Ἀνθιμος) ὁ πρώην Πτολεμαῖδος (Σωφρόνιος) (κ).

1850 ἰούνιος. Μεγάλῃ συνόδῳ ἐκδοῦσα τὸν συνδικὸν τόμον περὶ τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς ἐκκλησίας

(ια) Acta Patriarch. Miklosich A' 80.

(ιβ) Ἐνθα ἄνωτέρω Α' 80.

(ιγ) Ἐνθα ἄνωτέρω Α' 98.

(ιδ) Acta A' 230.

(ιε) Ἐνθα ἄνωτέρω Α' 471.

(ιστ) Κανον. Διατάξεις Β' 78.

(ιζ) Ἐνθα ἄνωτέρω Α' 46.

(ιη) Ἐνθα ἄνωτέρω Α' 105.

(ιθ) Ἐνθα ἄνωτέρω Α' 272.

(κ) Ἐνθα ἄνωτέρω Α' 260.

τῆς Ἑλλάδος· παρέστησαν 5 πρώην πατριάρχαι, ὁ πρώην Μεσημβρίας (Σαμουήλ) ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ 12 μητροπολῖται τοῦ οἴκου. θρόνου (κα).

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι πασῶν τούτων τῶν συνεδριῶν προήδρευεν ὁ οἴκου. πατριάρχης.

Ἡ παρουσία τῶν πρώην πατριαρχῶν, μητροπολιτῶν, ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων ἐν ταῖς συννοδικαῖς συνεδρίαις ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ τε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἐκκλησίας ἱεράρχαι καὶ οἱ ἐκτὸς αὐτῆς, δὲν παύουσιν ὄντες ἀδιακρίτως μέλη τῆς στρατευομένης ἐκκλησίας καὶ τὰ αὐτὰ ἔχοντες καθήκοντα καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις πρὸς αὐτήν.

§ 5

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθον γεγονός. Ὅμας τις ἐκ τῶν ἐνδημοῦντων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχιερέων, συνελθούσα ἐν γνώσει τοῦ πατριάρχου ἐξέλεξε δύο νέους ἀρχιερεῖς τὸν Κλαυδίουπόλεως, μητροπολίτην, καὶ τὸν Μαρωνείας. ἀρχιεπίσκοπον· μετὰ τινα δὲ χρόνον ἐξέλεξε καὶ τρεῖς ἄλλους, τὸν Δυρραχίου, τὸν Μιλήτου καὶ τὸν Χριστιανουπόλεως. Ἐπειδὴ δὲ τέσσαρες μητροπολῖται ὁ Καισαρείας, ὁ Κυζίκου, ὁ Χαλκηδόνης καὶ ὁ Λευκάδος, καίπερ ἀπὸ πολλοῦ ἐνδημοῦντες ἐν βασιλευούσῃ (κβ) καὶ λαμβάνοντες μέρος τακτικῶς, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὁμολογίαν, ἐν ταῖς συνεδρίαις τῆς ἐνδημούσης συνόδου, δὲν προσεκήλθον εἰς τὰς γενομένας ἐκλογὰς καθὼς διακελεύουσιν οἱ ἱ. κανόνες ὁ Κυζίκου (Ἰωάννης) ἐκ προσώπου καὶ τῶν τριῶν ἄλλων κατήγγειλε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τὴν ὑπὸ τῆς εἰρημένης ομάδος ἀθέτησιν τῶν ἱ. κανόνων. Ὁ αὐτοκράτωρ κρίνων δικαίαν τὴν καταγγελίαν ἠκύρωσε τὴν ἐκλογὴν τῶν 5 ἀρχιερέων ὡς παράνομον, γνώμῃ καὶ ἐγκρίσει τῶν ἀγιωτάτων πατριαρχῶν καὶ διέταξεν ἵνα τούντεῦθεν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ γίνηται ἐκλογὴ ἀρχιερέων ἂν μὴ παρῶσιν ἐν αὐτῇ πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἐνδημοῦντες μητροπολῖται καὶ ἀρχιεπίσκοποι. Ἐὰν δὲ τινες τούτων προσκαλούμενοι δὲν ἤθελον προσέλθει δι' εὐλόγους αἰτίας ὥρισε νὰ ἐκτελῇται ὅ,τι διατάττουσιν οἱ ἱ. κανόνες ἐν τοιαύτῃ περιστάσει. Ὁ βασιλικὸς ὀρισμὸς ἐτυπώθη ἐν Σημειώματι, ἐκδοθέντι τῷ 1186 καὶ ἐπικυρωθέντι κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ὑπὸ συνόδου 22 ἀρχιερέων (κγ).

Ἀνεγρίψαμεν ἐν λεπτομερείᾳ οὐχὶ ἄνευ λόγου τὸ γεγονός· ὁ λόγος εἶναι πρόδηλος. Γίνεται καταφανὲς καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ὅ,τι θέλομεν ν' ἀπο-

(κα) Σύνταγμ. ἱ. κανόν. Ε' 185.

(κβ) Ὁ Καισαρείας καὶ ὁ Κυζίκου ἔμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει καθὼς ἀνεστατωμένων τῶν ἑαυτῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων ὁ Καισαρείας μαλιστα δὲν εἶχε μεταβῆ παρὰ τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ ἤδη ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς του. — ὁ δὲ Χαλκηδόνης καὶ ὁ Λευκάδος εἶχον ἄλλους λόγους νὰ ὦσι μακρὰν τοῦ ποιμνίου αὐτῶν.

(κγ) Πάλλη Σύνταγμ' ἱ. κανόνων, Η' 314—323.

δείξωμεν διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ μελέτης: Ἰδίῳ δικαίῳ, ὡς εἶπομεν καὶ ἀλλαχοῦ, ἦσαν μέλη τῆς ἐνδημούσης συνόδου πάντες οἱ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ εὐρισκόμενοι ἐπὶ διαφόροις λόγοις ἀρχιερεῖς κεκτημένοις ἐνταυτῷ καὶ τὸ ἀναφαίρετον δικαίωμα νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὰς γινόμενας ἐκλογὰς ἀρχιερέων.

§ 6

Συνδιασκεπτομένης τῆς ἐνδημούσης συνόδου περὶ διοικητικῶν, κανονικῶν καὶ δικαστικῶν ὑποθέσεων ἐλάμβανον ἐνίοτε μέρος ἐν αὐτῇ μετὰ συμβουλευτικῆς ψήφου καὶ ἐπίτροποι τοῦ βασιλέως καὶ συγκλητικοὶ καὶ δικασταὶ καὶ ἄλλοι λογάδες περιβεβλημένοι πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα· ἀλλ' ἡ συμμετοχὴ αὐτῶν κατ' οὐδὲν ἡλλοίουν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ιδιότητα τῆς συνόδου, ἀλλῶς τε δὲ οὗτοι παρεκάθηντο ἐν αὐτῇ οὐχὶ πάντοτε ἀλλὰ καθ' ὀρισμένας περιστάσεις. (κδ).

Ἦσκουν δὲ τὴν συμβουλευτικὴν αὐτῶν ψήφον ἐπὶ συζητουμένων θεμάτων ἐχόντων σχέσιν καὶ ἀναφορὰν καὶ πρὸς τοὺς νόμους τῆς πολιτείας καὶ τὰς βασιλικὰς νεαράς, ἀποτελούσας ἐξ ἴσου μέρος τῆς νομοθεσίας τοῦ κράτους.

Ἡ δὲ συνήθεια παρὰ βυζαντινοῖς νὰ παρεδρεύουσιν ἐν τῇ ἐνδημούσῃ συνόδῳ βασιλικοὶ ἐπίτροποι καὶ ἄλλοι λειτουργοὶ τῆς πολιτείας προῆλθεν ἐκ τῆς δοξασίας ὅτι ὁ βασιλεὺς, ἄρχων τοῦ κράτους ἐλέω Θεοῦ, ἦν κατὰ τὸ ἱερὸν δίκαιον, προστάτης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελούσης μέρος τοῦ κράτους(κε). Ἐν τούτοις ἡ παρουσία τῶν βασιλικῶν ἐπιτρόπων ἐν τῇ εἰρημένῃ συνόδῳ ἀπήρκεσε φαίνεται, πολλοῖς ἱεράρχαις· ἡ δὲ ἀπαρέσκεια ἐξεδηλώθη ἐντονώτερον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῶν Παλαιολόγων καὶ μάλιστα ὅτε Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος (1391—1425) ἐζήτησεν ἐπιμόνως ἵνα ἡ ἐπὶ συνόδου διαδικασία τῶν ἐγκλημα-

τούντων κληρικῶν γέννηται παρόντων καὶ τῶν βασιλικῶν ἐπιτρόπων(κστ).

Τοιοῦτον τὸ καθεστὼς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος συνόδου μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ δὲ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἐτηρήθη μὲν αὐτὸ ἄθικτον κατ' οὐσίαν, διότι ἡ ἐνδημούσα ἐκάστοτε ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱεραρχία ἀπετέλει ὡς πρὶν, τὸν πυρῆνα τῆς συνόδου· ἀλλὰ, τοῦ ἔθνους ὑποκύψαντος ἀλλοθρήσκῳ κυριαρχίᾳ, οἱ ἐν πολιτικοῖς λειτουργήμασι δὲν ἐλάμβανον πλέον μέρος εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο συνέδριον ὡς συνέδαινε ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν χρόνων· μόνοι οἱ φέροντες ψιλὰ ἐκκλησιαστ. ἀξιώματα παρίσταντο ἐνίοτε ἐν αὐτῷ ὡς μέλη παραπληρωματικά· τινὲς μάλιστα τούτων καθὼς ὁ μέγας οἰκονόμος, ὁ μέγας σκευοφύλαξ, ὁ πρωτέκδικος καὶ ὁ ἱερομνήμων, ἔφερον τὸν ἱερατικὸν βαθμὸν τοῦ διακόνου(κζ).

(ἔπεται συνέχεια)

Ἡλ. Ἀλεξανδρίδης

(κστ) Νικολ. Μιλῆς ἐκκλ. δίκαιον σελ 505—510. Acta patriarch Miklosich καὶ Muller B 271.

(κζ) Ἐγράφη ὑπὸ τινων ὅτι ἡ ἐνδημούσα περὶ τὸν πατριάρχην σύνοδος συνεκροτέτο, κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους, μόνον ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Πατριαρχείου τοῦ μεγάλου χαρτοφύλακος, τοῦ σκευοφύλακος, τοῦ μεγάλου λογοθέτου, τοῦ μεγάλου οἰκονόμου, τοῦ πρωτέκδικου, τοῦ πρωτοπαπῆ, τοῦ μεγάλου σακελλίου καὶ λοιπῶν λαϊκῶν οἵτινες ἦσκουν καὶ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπισκόπων (Δ Κυριακοῦ δοκίμιον ἐκκλ. ἱστορίας ἐκδ. β' σ 279, 280, 281). Φρονούμεν ὅτι τοῦτο δεῖται ἐπανορθώσεως. Μέχρι τῶν μέσων τοῦ ΙΗ' αἰῶνος καὶ κατ' αὐτοὺς ἐτι τοὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἄλωσιν σκοτεινοὺς χρόνους τῆς ἐθνικῆς δυσπραγίας ὅτε τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀλώσεως ἐπὶ νεικὸν γενικὴν καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν πανταχοῦ τοῦ πεσόντος κράτους καὶ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ αὐτοῦ, δὲν ἔπαυσαν λαμβάνοντες μέρος ἐν τῇ ἐνδημούσῃ συνόδῳ, μετὰ τῶν προειρημένων ἀξιωματικῶν τοῦ Πατριαρχείου, καθευρισκόμενοι ἐν τῇ βασιλευσούσῃ πόλει ἀρχιερεῖς· ἴσως ἡλαττοῦτο ἐνίοτε ὁ ἀριθμὸς τῶν τελευταίων τούτων εἰς τὸ ἑσχατὸν ὄριον ἀλλ' οὐδέποτε ὁλοτελῶς ἐξέλειπον.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΛΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἡ Ἀλεξάνδρα Κωνσταντίνου Κωνσταντινίδου, τὸ γένος Καζέ, καθολικὴ τὸ θρήσκευμα, ὑπήκοος ὀθωμανῇ, τέως μὲν κάτοικος Παλατῆς Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτῃ καὶ ὥραν 2 μ. μ. εὐρωπαικῶς μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου Κωνσταντίνου Κωνσταντινίδου, ἐργάτου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, κατοικοῦ Παλατῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, ἐπὶ διαζεύξει· Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρῶσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ α' Προόδου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 24 ματίου 1911.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Α' γραμματεὺς

† Ὁ Φιλαδελφείας Προκόπιος Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

(κδ) Ἐξ 700 τῆς ἐνδημούσης συνόδου συνεδριῶν ἀπὸ τοῦ Θ' μέχρι τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ὧν τὰς πράξεις ἔχομε, ὑπ' ὄψιν, ἐν 60 περίπου παρέστησαν καὶ λαϊκοὶ λογάδες· ἐν ταῖς πλείσταις τούτων ἔλαβον μέρος βασιλικοὶ μόνον ἐπίτροποι (δεσποτικοὶ ἄρχοντες) ἐν ἄλλαις, συγκλητικοὶ μετὰ δικαστῶν, ἐν ἄλλαις, λογάδες τελοῦντες ἐν πολιτικοῖς ἀξιώμασι καὶ ἐν ἄλλαις, μόνον οἱ φέροντες ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα καὶ ἐκ τούτων μάλιστα ὁ μέγας οἰκονόμος, ὁ μέγας χαρτοφύλαξ, ὁ μέγας σκευοφύλαξ, ὁ λογοθέτης τοῦ γενικοῦ, ὁ πρωτέκδικος ὁ ρεφερενδῆριος καὶ ὁ ἱερομνήμων. Παρατηροῦμεν ὅτι ἐν ὀλίγισταις σὺνεδρίαις παρεκάθησαν ὁμοῦ πάντες οἱ προειρημένοι ἢ οἱ πλείστοι τούτων ὡς καὶ ὁ ἑπαρχὸς τῆς πόλεως. Τ' ἀνωτέρω κυροῦνται διὰ πολλῶν παραδειγμάτων. (Τὰ παραδείγματα βλέπε προχθὲς ἐν Κανονικαῖς Διατάξεσι Μ. Γεδεὼν Α' καὶ Β' ἐν Acta patriarchatus Miklosich καὶ Muller Α' καὶ Β' καὶ ἐν τῷ Ε' τόμῳ τοῦ συντάγματος τῶν ἰ. κανόνων καὶ ἰδίως ἐν σελ. 20—177.

(κε) Τὸ ἱερὸν δίκαιον (jus sacrum) ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ρωμαίοις ὡς ἀποτελοῦν μέρος τοῦ δημοσίου δικαίου· ὥστε, κατὰ τὴν ἀνωτέρω θεωρίαν, ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας ἐνομιζέτο νόμιμος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 23 καὶ ἡμερομ. 5 μαΐου 1911 ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς περὶ διαζεύξεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς Ἑλένης Ι. Κανάκη καὶ τοῦ Ἰωάννου Κανάκη).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθ. 77 καὶ ἐπ. καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν δικονομικῶν Ὁδηγιῶν

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 3200 καὶ ἡμερομ. 4 ἀπριλίου 1910 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Ἑλένης Ι. Κανάκη κατὰ Ἰωάννου Κανάκη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει βιαλυτέον τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπατιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διτάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἀριθμοὺς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος» καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνόντα εἰς γρόσια τριακόσια πενήντα (ἀριθ. 356), προκαταβλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Α' γραμματεὺς

+ Ὁ Φιλαδελφεὶς Προκόπιος Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδópουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Π. Σομόνκου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴρκος ὁθωμανός, τέως κάτοικος Τυρνόβου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν Μοναστηρίῳ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου αὐτοπροσώπως, ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου ἀντιπροσώπου, τὴν πρώτην δικάσιμον παρασκευῇ καὶ ὡρὰν 8ην μ. μ. τουρκιστὶ μετὰ πέρδον τριάντα καὶ μίσε (31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φκνῆς, τὸ γένος Κωνσταντίνου Κυργιζλίου, κατοικοῦ Τυρνόβου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπὴρκου ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴ τῆς ἐναγούσης δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς διαδοχικῶς διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 12 μαΐου 1911.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Πελαγονεὶς Στέφανος

Ὁ γραμματεὺς

Ἰωάννης Χρ. Πέγιος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Ὁ Γεώργιος Χρήστου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴρκος ὁθωμανός, τέως μὲν κάτοικος τοῦ χωρίου Ρακκόβου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον παρασκευῇ καὶ ὡρὰν 8ην μ. μ. τουρκιστὶ μετὰ πέρδον τριάντα καὶ μίσε (31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ ἐν Μοναστηρίῳ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἐ-

ρᾶς μητροπόλεως Πελαγονίας αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου πληρεξουσίου ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Βελίκου Γ. Χρήστου, τὸ γένος Κῶστα, κατοικοῦ Ρακκόβου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπὴρκου ὁθωμανῆς εἰς τὰ οἰκιακὰ ἀσχολουμένης, ἐπὶ διαζεύξει.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου τῆς ἐναγούσης δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τρεῖς κατὰ συνέχειαν.

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 28 ἀπριλίου 1911.

3

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Πελαγονεὶς Στέφανος

Ὁ γραμματεὺς

Ἰωάννης Χρ. Πέγιος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ

Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Καλεῖται ὁ Στωγιάννος Τράϊτση, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὴρκος ὁθωμανός, ἄλλοτε κάτοικος τοῦ χωρίου Δράγους, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως ἐμφανισθῇ τὴν πρώτην δικάσιμον παρασκευῇ καὶ ὡρὰν 8ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ πέρδον τριάντα καὶ μίσε (31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν Μοναστηρίῳ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἐρᾶς μητροπόλεως Πελαγονίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Δόστους Στωγιάννου θυγατρὸς Κώτῃ Νεδέλκου, χριστιανῆς, ὀρθόδοξου, ὑπὴρκου ὁθωμανῆς, κατοικοῦ τοῦ χωρίου Βελουσίνης, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 6 μαΐου 1911.

3

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Πελαγονεὶς Στέφανος

Ὁ γραμματεὺς

Ἰωάννης Χρ. Πέγιος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΥΣΗΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί

Δέχεται τὴν ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 897 καὶ χρονολ. 10 φεβρουαρίου ἐ.ε. ἀγωγὴν ἐπὶ διαζεύξει τῆς Κλεοπάτρας Κίμωνος,

Διελύει τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Κίμωνος Γεωργίου ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπατιότητος τοῦ τελευταίου τούτου,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐρημοδικούντι τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων εἰς γρόσια διακόσια (ἀριθ. 200) καὶ προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Παρέχει τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως κατὰ τῆς παρούσης τῶν ἐν δίκῳ μέσων ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένων προθεσμιῶν

Διτάσσει τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τρία κατὰ συνέχειαν φύλλα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πατρίδος».

Ἐγένετο ἀπεφασίσθη καὶ ἀδημοσιεύθη

Ἐν τῇ ἐρᾷ μητροπόλει Προύσης τῇ 31 μαρτίου 1911.

3

Ὁ πρόεδρος

Ὁ Προύσης Δωρόθεος

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρχιδιάκονος Δωρόθεος

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον κ. Μ. Βασιλείου Β' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Υπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

7-115-727159
1948